

А конче цвили въ обори
 Жално и милно се чуе,
 Стояну сърце се свива,
 Че конче сѣкашъ говори:
 „Ставай, Стояне, оздравяй,
 Седло ми шито обседлай,
 Шарено; още вѣзано,
 Привържи леки зенгии,
 Низъ равно поле яхни ме,
 Съ младо сърце да рипнемъ,
 Край студенъ изворъ да минемъ,
 Жетвари да си нагледашъ,
 Кръстцитѣ да си прѣброишъ,
 Отъ изворъ да ме напоишъ;
 Че мене вече дотегна,
 Да пия вода мѣрена
 На стара майка отъ мѣнци,
 Стояла и прѣстояла;
 Че мене вече дотегна,
 Да съхна тука, въ обори,
 Че тебе младостъ не чака:
 Ни ниви черни угари,
 Ни млади вѣрни другари.

Цв. Парашкевовъ.

Напалионовъ опитъ.

Когато царь Напалионъ I се отправилъ въ походъ
 къмъ Белгия, той билъ доста загриженъ за своята
 лична безопасностъ. Той заповѣдалъ да му повикатъ
 най-искусния оржеенъ майсторъ. Императорътъ го
 запиталъ би ли могълъ да му направи *ризница* отъ
 стомана, прѣзъ която не би могълъ да мине ни кру-
 шумъ, ни какъвъ да е ударъ, отъ което и да било
 хладно оржие (сабля, ножъ, копие и пр.) Майсторътъ